

„O vorbă rea este o faptă rea și totdeauna sâmburele unei suferințe.”

- Al. Vlauță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 436
6 - 12 noiembrie
2019

O filmare tăinuită; și câte altele or mai fi?!...

Cezar Adonis
Mihalache

„Conspiraționiștii” au sărit ca arși, acuzând manevre politice... Și au legat momentul apariției filmărilor de la „Colectiv”, filmări oficiale nedifuzate și, cel mai grav, tănuite chiar de personaje din interiorul sistemului, pe seama înclăștărilor electorale... Doar că, nu avem praf de tobă de confruntări reale între candidați, între partide,

chiar printre ele, respirând parcă aerul încărcat de mirosul de carne arsă, sunt mult prea cutremurătoare în dramatismul mut al morților (ei, cei vinovați, nu-i așa?, că n-au mai apucat să ne spună „lertați-ne că am existat”, „lertați-ne că am fost acolo”, „lertați-ne că am murit și v-am încurcat treburile”). Și nu pot, nu mai pot fi folosite de către păpușarii politici în jocurile lor mizerabile...

Or, întrebarea nu este de ce au apărut aceste imagini tocmai acum? Iar cei

dezvăluire în media, fără aceste filmări „ieșite” în spațiul public, nu am fi cuprins întreaga față a infractorilor din sistem, filmările fiind dramatice prin importanța pe care o vedem, o simțim chiar, la unii dintre cei chemați să-i coordoneze pe salvatori, prin dezinteresul, nedisimulată față de morți, din Siria și de acutizarea problemelor prin nepăsarea și indignarea unor șefi că au trebuit să coboare din birouri, să umble, să caute, printre morți...

Neinstruiții

În Orientul Mijlociu, Putin are toate cărțile...

Corneliu
Vlad

Vizita președintelui Putin în Arabia Saudită, care se proiectează pe un fundal regional complex și încărcat de tensiunea din Golf și rivalitatea Ryad-Teheran, de retragerea trupelor americane din Siria și de acutizarea problemei kurde, pune în evidență rolul crescând al Rusiei în zona Orientului Mijlociu.

„Dacă din punct de vedere economic Rusia nu poate să rivalizeze cu Statele Unite în regiune, activitatea tot mai intensă a Moscovei în această zonă de interes a SUA sporește suspiciunile la Washington”, comentează Mariana Belenskaia de la Centrul Carnegie de la Moscova. Apreciere ce necesită însă corectiv, întrucât acordul saudit-rus OPEC+ încheiat la Ryad va reglementa cooperarea dintre țările membre ale OPEC și celelalte state mari producătoare și exportatoare de petrol (în primul rând Rusia). Căci după cum menționa chiar comen-

cărțile pentru a pune presiune, cum se zice azi, pe situația din Orientul Mijlociu – a răspuns diplomatul. Pentru prima oară în istorie, Rusia are relații bune cu practic toate statele din regiune”. Ceea ce îi conferă și un rol privilegiat de mediator în situații critice, cum sunt în acest moment relațiile dintre Turcia și Siria, dintre Arabia Saudită și Iran etc. „Vizita președintelui Putin la Ryad este un marcator important al influenței în creștere a Moscovei în Orientul Mijlociu – regiunea poate cea mai instabilă a lumii, pradă frecvența a conflictelor, de la tensiunea israeliano-palestiniană și cea americano-iraniană după retragerea Washingtonului din acordul nuclear cu Iranul și până la războiul din Yemen – scrie publicația europeană „Citizen-truth”. Spre deosebire de SUA, care n-au dialogat cu actori-cheie din Orientul Mijlociu (Assad, Hezbollah), Rusia poartă frecvent dialog cu toate părțile din zona (cu excepția extremiștilor Al Qaida și ISIS)”.

În preajma vizitei sale în Arabia Saudită, președintele Putin a abordat constructiv, într-un interviu acordat unui grup de ziare din regiune, problematica politico-diplomatică din Orientul Mijlociu: „Dacă apelăm la bunele noastre relații cu Iranul și lumea arabă, cu Arabia Saudită și Emiratele Arabe Unite, cred că putem ajunge la interese comune.” Liderul de la Kremlin a ținut să precizeze că Rusia nu se unește cu niciun stat împotriva altuia în Golful Persic. Ea nu leagă relații amicale cu un stat pe seama altuia. Noi edificăm relații bilaterale în cadrul unui proces pozitiv, iar în timp de război nu ne unim cu cineva. Aceasta este teza noastră”.

O nouă deschidere către lumea arabă și fosta „lume a treia” în general urmează a fi operată la apropiatul Forum economic Africa-Rusia de la Soci, care, aprecia agenția France Presse, întrunindu-se „după marea revenire a Rusiei în Orientul Mijlociu, îi va conferi Moscovei prilejul de a arăta că este o putere de influență mondială”.

grupurile de interese și sferele de influență din media și online, pentru a putea spune că, într-adevăr, „argumentele” conspiraționiștilor stau în picioare... Și că ar fi credibilă posibilitatea „detonării” în scop electoral a unui arsenal atât de cutremurător (nu doar ca imagini ale unor grimase exprimând lehamite, ci a însăși cuvintelor dezgustătoare ce se aud din spre oficialii prezenți). O „muniție” media cu sânge, cu rupturi de carne arsă, cu trupuri mutilate care să îngroape definitiv un candidat ori altul, un partid anume ori o formațiune parte a metastazei de sistem și sisteme de pe osatura schilodită a statului...

Dar este deja un truism general acceptat faptul că, în orice moment ar fi fost făcute publice, filmările tănuite de la „Colectiv” ar fi fost puse pe seama a „ceva”. Acel „ceva” pe care oamenii sistemului, cei ce se agață disperăți de orice, l-ar fi pus în rostul unui joc politic, a unei vendete. Doar că trupurile mutilate pe care le vedem dintr-un alt unghi „media”, cel al filmărilor făcute de operatorii oficiali ai „salvatorilor”, într-o prezență „pe viu” a telespectatorului

ce încearcă să ridice perdele de fum cu astfel de întrebări se plasează singuri în conul de protejare a unor interese. Întrebarea care ar trebui să ni se înfigă în inima dorului față de cei morți este dacă mai există și alte asemenea filmări pe care autoritățile să le țină încă „la sertar”?... Și câte alte imposturi, nepriceperi, indiferențe, reavoință, dezinteres, lipsă de umanitate, de empatie, de tristețe fugară măcar, se mai ascund în ele?... Pentru că sistemul nu a pus aceste imagini „la sertar” din grijă față de suferințele și sensibilitățile noastre emoționale, nu a făcut asta pentru a nu răscoli cumva un dor ce oricum nu se va stinge vreodată, ci le-a tănuite în interesul de câmp politic infracțional de sistem, de partid-sistem...

De aceea, celor ce au scos la lumină aceste filmări trebuie să le recunoaștem cel puțin un merit. Faptul că au spart un buboi, e drept, nu în sensul îndepărtării lui din trupul societății, ci al supurării unor indiferențe de atunci în formula de astăzi de tănuire și acoperire a infractorilor (penali, de empatie, de bun simț). Indiferențe de o cruzime extrem de revoltătoare. Pentru că fără această

nepăsătorii de atunci sunt doar aroganții de acum... Iar filmarea „de sertar” de la „Colectiv” a determinat, nu întorcerea lor la față „locului”, pentru că ei nu au plecat de acolo, cel puțin nu din birourile de decizie, schimbând doar, vremelnic, „fața” ieșirea la rampă, într-o conferință de presă de justificare, fără de care nu am fi aflat că toți cei vinovați atunci pentru felul în care au acționat s-au întors pe funcțiile lor... Și, de fapt, nu a plătii nimeni... Infractorii din sistem, decidenții până la crimă de ieri, sunt aroganții și prezidenții Putin cu aceleași posturi, ba cu mult mai bine înfipti în funcțiile lor decât crucile pe care le-am Un obiectiv strategic pe terpus noi celor ce le-au căzut în victime... Iar dacă mâine s-ar produce o tragedie similară „Colectivului” am constata, printre frângerile de aripi ale altor tineri nevinovați, că suntem în același loc, adânc scufundați în acel acolo „de la Colectiv”, „de la 10 august”, „de la Caracal”...

toarea de la Carnegie, „Țările arabe înțeleg că a trecut de mult vremea când ele puteau influența politică mondială prin prețul petrolului”. Prin noua „petro-alianță”, raporturile de forță și echilibrul geostrategic în zonă (și nu numai) se va reconfigura între statele arabe, Rusia, China, SUA etc. Rusia devine tot mai prezentă într-un vast arc mediteranean, ce se întinde de pe țărmurile nord-africane până pe cele medio-orientale. Analistul Laurent de Saint Perier de la săptămânalul „Jeune Afrique” semnala încă din 2017 că „în relațiile cu lumea arabă a început un nou capitol”, iar liderul de la Kremlin „a devenit de neocolit în Africa de Nord și Orientul Mijlociu”. Un obiectiv strategic pe terpus noi celor ce le-au căzut în victime... este „dezenvolvarea crescândă a acestor țări vaste dintr-o centură pro-occidentală ostilă”, la care Moscova răspunde prin „contramăsuri al căror teren principal este astăzi Mediterana orientală și meridională”. Este astăzi președintele Rusiei „stăpânul Orientului Mijlociu?” – l-a întrebat un ziarist francez de la Europe-1 pe fostul ambasador rus în Franța Aleksandr Orlov. „Putin nu este stăpânul, dar are toate

Diversitatea independenței și basarabenismul artificial

Galina
Martea

Evenimentele istorice ce s-au produs după anii 1990 au fost nespuse de bune și de o importanță deosebită pentru poporul român din Basarabia, însă rezultatele acestor schimbări de-a lungul anilor s-au dovedit a fi pline de neplăceri și necazuri, în unele cazuri fiind chiar fatale. În rezultat, avem ce avem, o poveste reală, șocantă, dureroasă despre existența societății moldave în anii de independență, adică în intervalul de timp după destrămarea imperiului sovietic. Cu perioade extraordinare de tulburătoare, cu efecte nespuse de negative în dezvoltarea întregii societăți, iar în centrul tuturor dezastrelor fiind mereu demnitatea ținutului basarabean sau, mai bine zis, așa-numiții „guvernatori și politicieni moldoveni” care de-a lungul timpului au cauzat doar suferinți propriului popor, au redus la nimic și au ruinat în mod teribil existența socială decentă a maselor din punct de vedere spiritual, moral, financiar; în consecință rămânând faptele reale prin care s-a dovedit că respectivii nu au fost capabili să guverneze țara în mod civilizat și democratic, și în același timp tot aceștea au demonstrat că nu au cunoscut și nici macar nu au încercat să cunoască câtuși de puțin ce este cultura autentică și fenomenul unei conduite decente în guvernare în conformitate cu principiile morale ale umanității.

În timp, totul s-a derulat ca într-un film de groază, cu personaje mai mult negative decât pozitive, iar reformele sociale, politice și economice au fost realizate doar prin prisma unui deficit enorm de conștiință decentă și de verticalitate umană. Din primii ani de independență clasa politică și de guvernare a comis erori grave în administrarea societății moldave, lăsând teren liber doar pentru o stare de lucruri cu abatere de la moralitate, de la cinste, de la datorie. În așa mod, concetățenii țării, încetul cu încetul și aproape cu toții, s-au acomodat și s-au împăcat ușor cu dezordinea, necinstea, obrăznicia, în rezultat instaurându-se procesul integral de ruinare a societății și, cel mai grav, procesul de degradare civică. Prin procesul de degradare civică poporul și-a pierdut din drepturile juridice cetățenești, echitatea socială fiind o bătaie de joc pentru mase, totul fiind reglat cu multă șmecherie și viclenie de omul puterii ce este lipsit de inteligență și demnitate umană. Corespunzător, în pas cu demnitatea statului au onorat fărădelegile și o bună parte dintre concetățenii societății, o bună parte dintre intelectualii societății, care, în cele din urmă, cu toții au instaurat un

nivel foarte jos de dezvoltare socială și umană. Printr-o asemenea modalitate de guvernare a țării s-a instaurat corupția, ca fenomen principal al depravării morale și sociale, fenomen care s-a infiltrat în toată suflarea omenească din ținutul basarabean. În cele din urmă, instaurându-se și un regim autoritar impus cu forța întregului popor, acest lucru fiind produsul dintre anii 2013 – iunie 2019. Perioade și întâmplări tragice, lipsite de însușiri bune, marcând vizibil imaginea societății moldave în anii de independență atât în plan național, cât și internațional. Evenimentele respective s-au produs sub efectul nivelului de cultură al omului basarabean, în mod evident, existența fiindu-i dictată dintr-o anumită cauză și anume: legătura reciprocă și caracteristică calităților de caracter ce au la bază lașitatea, falsitatea, minciuna, viclenia, ipocrizia, trădarea, lăcomia.

Din primii ani de independență a societății moldave au existat și s-au confirmat lucruri mai mult triste și negative. Pe parcursul a 28 ani de independență poporul român din Basarabia a avut parte de perioade tulburătoare și pline de neajunsuri (inechități sociale și identitare, financiare, materiale, spirituale, etc.), iar conducătorii/guvernatorii/politicienii acestei țări au fost de toate culorile și, din nefericire, nimeni dintre ei nu au fost interesați de nevoile proprii societăți și nimeni dintre ei nu au dorit să facă nimic bun pentru țară, pentru popor. De la bun început provocările sociale, provocările naționale au fost de mare intensitate, iar valorile democratice au fost mereu subestimate și minimalizate la zero de către guvernanți și politicieni, până la ziua de azi statul de drept nefiind încă la el acasă, la ziua de azi fiind prezentă doar nedreptatea și inechitatea socială, degradarea socială, divizare enormă între păturile sociale; în centrul preocupărilor fiind numai interesele personale ale politicienilor și guvernanților – interese ostile față de propria societate și față de concetățeni. De la bun început preocupările clasei politice au fost de a crea dezbinare și dușmănie între păturile sociale, chiar de la bun început poporul fiind divizat în mai multe orientări – o bună parte adepti pentru reunirea cu România (orientare care trebuia înfăptuită odată cu destrămarea imperiului sovietic), o altă parte adepti pentru independența țării, iar alții promotori în continuare pentru regimul comunist și orientarea către răsărit. În baza acestor principii statul moldovean, în cele din urmă, după 28 ani de independență, s-a ales cu o poziție economică, socială și politică dezastruoasă, iar existența cetățenilor a fost împânzită în totalitate de o sărăcie și degradare socială

halucinantă, cuprinsă în întregime în plasele corupției și a celor grupări criminale care au dezvoltat și instaurat în stat o putere dominantă prin intermediul căruia s-a pus stăpânire pe sistemul financiar al țării (faimoasa acțiune despre furtul miliardului și nu numai), cât și o influență dominantă exercitată asupra întregii societăți.

Astfel, în ultimii cincisăzece ani țara a fost capturată de așa-numiții oligarhi, unde puterea politică, economică și socială era deținută în mâini de câteva persoane care manipula și guvernau societatea prin cele mai murdare, populiste și periculoase mijloace de influențare psihică a maselor, scopul principal fiind de a influența cât mai negativ opinia publică prin mass-media sau prin diverse metode persuasive, obiectivul principal al acestora fiind de a convinge societatea că lucrurile pot exista numai în așa mod și că tot ce se face se face în mod normal pentru binele omului. Oamenii puterii din modelul oligarhiei (care după 28 ani de stălnitate moldavă, recunoscută oficial în 2 martie 1992 din momentul obținerii statutului de membru al Organizației Națiunilor Unite, iar declarația de independență a Republicii Moldova fiind adoptată la 27 august 1991) au transformat țara într-o colonie a criminalității și fărădelegilor (orașul Chișinău, capitala Moldovei, fiind pe locul 161 la secțiunea „Crime Index 2018” al celor mai periculoase orașe din lume”, studiu realizat de site-ul numbeo.com), a corupției (clasament mondial, pe locul 117 din 180 țări, anul 2018, studiu realizat de Transparency International Berlin. Iar în clasamentul european Moldova se plasează pe locul 3, considerată ca cea mai coruptă țară din Europa, anul 2018, raport realizat de Organizarea nonguvernamentală anticorupție Transparency International), a crimei organizate (clasament mondial, locul 94 din 137 țări, la capitolul influența crimei organizate asupra businessului – mafie, racket, estorcare, studiu realizat de World Economic Forum), a nedreptăților sociale, a dezordinii și intransparenței sociale, a unei lumi frauduloase unde totul se bazează pe rea-credință și înșelăciune, unde totul se baza pe un regim dictatorial care până la urmă a nenorocit complet poporul basarabean, astfel făcându-l să nu mai aibă încredere în instituțiile statului, nemaivorbind de starea umilitoare și sărăcăcioasă a acestuia în condiții fără protecție socială (lucru cunoscut în plan mondial și european ca cea mai săracă țară).

În aceste limite totul s-a derulat până la schimbarea noii puteri din 7 iunie 2019, odată cu instaurarea noului Parlament și noului Guvern, coaliție dintre partidele ACUM

și PSRM, noul Guvern fiind administrat de premierul Maia Sandu, așa fiind s-a realizat o cotitură radicală în administrarea țării, pledându-se pentru libertate și echitate, democrație și orientare către valorile proeuropene. Această schimbare pozitivă s-a resimțit prin multitudinea de acțiuni deja realizate până acuma, iar la desfășurarea evenimentului de festivitate în ziua de 27 august 2019, Ziua Independenței, noul lider al Guvernului de la Chișinău și cu echipa sa au omagiat sărbătoarea în cauză alături de mase, fără garduri de fier de protecție, împărțind împreună aceleași doleanțe care s-au proclamat după destrămarea imperiului sovietic și, respectiv, odată cu proclamarea independenței pentru R.Moldova. Cert este că tendințele noului Guvern împreună cu noua majoritate parlamentară sunt de a realiza schimbări esențiale spre bine și pentru a instaura bunăstare în societatea moldavă. Evident este că transformările radicale nu se vor produce și nu se vor modifica în totalitate în câteva luni sau chiar ani, deoarece este o mare dificultate să reconstruiești un stat falimentar în toate domeniile de activitate publică, corupt, lipsit de justiție independentă, lipsit de drept și integritate, etc., într-o perioadă scurtă de timp; cu atât mai mult când în condițiile actuale de guvernare se încearcă de a strangula noua schimbare prin diverse metode de foștii guvernanți și fosta clasa politică democrată care este destul de falsă și este devotată intereselor ce sunt diametral opuse cu necesitățile poporului, cu necesitățile poporului român basarabean. Oricum, noua guvernare încearcă să schimbe cursul istoriei, restabilind raporturi onorabile de prietenie și de înțelegere reciprocă cu partenerii externi din lumea occidentală, cât și din partea răsăriteană; dar totodată și de a reconcilia și îndeplini aspirațiile concetățenilor care sunt cu adevărat adepty pentru integrare europeană; necătând la faptul că alianța dintre formațiunile ACUM și PCRM este considerată foarte delicată și temporară (acest lucru fiind confirmat și declarat de mai mulți experți din domeniu de specialitate, atât de nivel național, cât și mondial). După proclamarea independenței, așa cum s-a menționat mai sus, au existat guverne, guvernatori, clase politice de tot felul și de toate culorile, cu toții fiind destul de pragmatici în concepții și interese, cu toții fiind nespuse de interesați numai în soluționarea problemelor personale. Dacă în primii ani de independență, președintele țării fiind Mircea Snegur (fiind și un Guvern cu o echipă respectabilă în acea perioadă), se părea că lucrurile merg spre bine cu accente vizibile bazate pe onorarea valorilor democratice și naționale, pe respectare

și aliniere la valorile pro-occidentale (30 ianuarie 1992-membru al OSCE; 2 martie 1992-membru al ONU; 5 mai 1992-membru al BERD; 12 august 1992-membru al FMI; 28 iulie 1992-Moldova aderă la structurile Băncii Mondiale; 5 februarie 1993-Moldova obținere statutul de invitat special al Consiliului Europei; 1992-se semnează Acordul de încetare a focului în zona de conflict de pe Nistru și a Tratatului privind condițiile de reglementare pașnică a situației din Transnistria; etc.), atunci cu venirea agrarienilor la putere, după anii 1994, situația politică și socială începe a reveni din nou la tradițiile care au existat până la căderea comunismului. Dacă în primii ani de independență poporul român basarabean s-a bucurat din plin de prezența limbii române și a grafiei latine pe teritoriul țării, atunci după anii 1994-95 aceste valori supreme sunt tot mai mult marginalizate și neglijate.

În majoritatea cazurilor, forțele politice recurg la fenomenul de a ignora tot mai mult orientarea pro-europeană și pro-română, în așa mod ignorând în mod direct valorile identitare naționale, valorile naționale românești. Respectivul acțiuni din partea clasei politice, cât și a guvernanților sunt prezente în pas cu starea de lucruri care se încadrează extrem de anevoios în viața întregii societăți. Încetul cu încetul degradarea umană, socială, economică a țării se desfășoară pe fundalul crizei politice, realizată de către clasa dominantă și clasa politică care se dovedește a fi tot mai coruptă și incompetentă în a administra țara pe principii democratice și civilizate. Prin multitudinea de probleme sociale, economice, politice, etc., statul moldovean independent se confruntă și cu conflicte militare care sunt urmate de pierderi de vieți omenești, acestea având loc în Transnistria, teritoriu din partea estică a râului Nistru unde ulterior se auto-proclamă în Republica Nistreenă.

Ca urmare, Parlamentul de la Chișinău în data de 28 iulie 1994 ratifică o nouă constituție, în același timp acordând autonomie Transnistriei și Găgăuziei, părți componente a statului moldav. studentești susținute și de pătura intelectuală a societății, inclusiv și de alte categorii de cetățeni, au continuat și în lunile din toamnă, însă rezultatele s-au dovedit a fi fără succese.

-urmărire în pagina a 4 a -

Diversitatea independenței și basarabenismul artificial

-continuare din pagina a 3 -

Clasa politică și-a urmat cursul așa cum și l-a dorit odată cu acapararea puterii, respectând formula „totul pentru sine în detrimentul altora”. Sub această deviză s-au conformat și următoarele guverne, guvernatori, politicieni, care până la urmă au reușit cu toții să distrugă o țară până în temelie, să distrugă o țară care și-a obținut independența prin lacrimi și prin mari speranțe de a-și forma un viitor cu o existență decentă și verticalitate onorabilă. Dar, cu mare regret, nu a fost să fie așa, poporul din ținutul basarabean la ziua de azi își mai ține calea prin mari nevoi, prin mari erori și prin mari eforturi de a supraviețui prin sărăcie, degradare, slugărnicie și prin așa numitul „moldovenism primitiv”, unde raporturile dintre oamenii sunt fondate pe atitudine de linguire și fățarnicie din care fiecare așteaptă doar avantaje materiale, servilism, ploconeală.

Probabil, un asemenea comportament uman este unic în astă lume, deoarece dezvoltarea umană și culturală este încă în subdezvoltare. Deci, prin comportamentul umil și smerit al omului, al poporului în fața clasei dominante s-a instaurat și mai mult întunericul, obscuritatea, aspecte care au provocat și mai multă incultură, ignoranță, neștiință, înapoiere. În cele din urmă, comportamentul multicolor și contrafăcut al moldovenismului independent (viclean, invidios, hapsân, răzbunător, trădător, mincinos, laș) a creat acea formă de existență umană

care, credem, este unică în continentul european și poate unică în lume; din motivul că lipsește în totalitate unitatea și demnitatea națională; pentru că lipsește elementul fundamental al solidarității, fenomen care îi determină pe concetățeni să-și acorde ajutorul și respectul reciproc; pentru că lipsește cultura corespunzătoare a societății, în mod aparte, a omului-putere. Prin urmare, ca să spunem la direct și fără ocolșuri, un alt aspect este că în societatea moldavă majoritatea cetățenilor se vor a fi conducători de țară, funcționari în Guvern și Parlament, departamente și structuri ministeriale, fără a se ține cont de capacități și nivelul instruirii. Pe când acei ce sunt deja ajunși în ierarhia statului sau în vârful piramidei nu mai țin cont de nimic, își pierd complet controlul asupra moralei și din fudulie, prostie, aroganță, incultură deodată se regăsesc cuprinși de stări de euforie și extaz exagerat unde brusca pierd și contactul cu realitatea și lumea înconjurătoare, în rezultat aceștea forțând și violând puterea statală după placul lor, după propriile ambiții. Aceste lucruri se întâmplă cu mediocritatea, cu oamenii incuți și cu acei indivizi care nu oferă nicio atenție valorilor spirituale/intelectuale/morale, pentru ei existând numai preocupări de ordin personal și anume: de a obține succese și avantaje individuale, și de a satisface neapărat doar chestiunile proprii ce țin de conceptul materialismului. Acemenea realități au loc într-un mediu social nesănătos, cu o stare anormală a coexistenței dintre oameni, la temelia moralității

fiind purtarea obraznică și sfidătoare a omului, a politicienilor și a liderilor statali din societatea moldavă.

Foștii președinți de țară, ca și actualul președinte, nu au fost ideologi consecvenți care să apere și să reprezinte ideologia păturii sociale majoritară, precum este poporul român basarabean care constituie 82,06 la sută din populația țării, necătând la faptul că 75,7 la sută dintre ei se consideră moldoveni, iar 7,0 la sută se declară români. Corespunzător, clasa politică și fostele guvernări s-au dovedit a fi incapabile de a înțelege care este cauza insucceselor în dezvoltarea țării, clasa politică moldavă fiind într-o luptă continuă doar pentru putere și, din păcate, nefiind absolut deloc pentru unitate și bunăstare socială, pentru unitate și verticalitate identitară. Totul s-a redus la o conștiință politică nocivă care a adus numai prejudicii societății moldave, sub această formă prezentându-se la ziua de azi în calitate de stat plin de nereușite, un stat falimentar și nefuncțional. La baza tuturor insucceselor a stat dintotdeauna incultura și egoismul clasei politice, neștiința și ipocrizia, lipsa de respect față de propriul popor, componente care au distrus fără milă tot ceea ce este uman într-o societate.

Astfel, identitatea și personalitatea societății basarabene sau, mai bine zis, identitatea societății române basarabene a fost umilită și trădată în cel mai real mod de către clasa dominantă care și-a fundamentat puterea statală prin manipulări înșelătoare. Așa fiind, existența societății moldave, prin manifestările

ei, reprezintă stagnare, degradare, involuție. Anii de independență, prin acțiunile realizate, 1991-prezent, s-au dovedit a fi arhiplini de complexe, depinzând în mare măsură de transformările și ambițiile politice ale guvernanților. Consecințele vorbesc de la sine, iar conținutul societății basarabene rămâne încă destul de confuz și tulburat din motivul că discordia puterii (a clasei politice și de guvernare) a fost prea adânc montată. Însă, din fericire, după impresionanta schimbare a puterii statale din iunie a anului curent lucrurile și-au modificat traiectoria sub raportul unei guvernări mai reprezentative, aceasta fiind denumită alianța sau coaliția de guvernare ACUM și PSRM. Cu referire la respectiva alianță, care a fost încheiată în scopul unei acțiuni comune pentru reînvierea și salvarea societății moldave, analistul Fundației americane Jamestown Foundation, Vladimir Socor, (interviu realizat la Radio Europa Liberă Moldova) concretizează următoarele: „Actuala coaliție de guvernare este, după părerea mea, cea mai reprezentativă coaliție de guvernare din toată istoria Republicii Moldova, deoarece ea include toate curentele de opinie principale, care se manifestă la nivelul opiniei publice din Republica Moldova și la nivelul partidelor. Toate curentele principale de opinie și de partid politic sunt reprezentate în această coaliție. E coaliția cea mai reprezentativă”.

Pentru sintetizare, constatăm că anii de independență au fost o perioadă de timp prin care

populiștii, adică guvernanții și politicienii s-au ascuns în spatele minciunii, trădării, infracțiunilor, astfel înșelând poporul din toate punctele de vedere și în așa mod erodând complet măduva societății moldave. Dacă noul Guvern, în frunte cu Maia Sandu, s-a dovedit a fi cu mult mai uman și cu mult mai superior față de guvernarea precedentă sau, cum s-a mai precizat, și față de guvernările precedente, atunci speranțele maselor ar putea fi realizabile în reconstruirea unui stat de drept și pe principii democratice, cu orientări proeuropene.

Actuala guvernare încearcă din răspuțeri și depune tot efortul pentru a readuce în societate bunăstare, echitate, transparență decizională, libertate în existență și acțiunile omului. Cert este că toate aceste lucruri nu vor fi realizate în deplină măsură în cel mai apropiat timp, deoarece la temelia statului se află încă prea multă lume care a fost și mai este devotată sistemului anterior și care încă mai pledează pentru o existență socială nedemocratică și coruptibilă. Așa fiind, societatea moldavă sau, cum se mai spune, societatea basarabeană se regăsește încă într-o stare de mizerie, sărăcie, dezordine, corupție; iar verticalitatea umană din acest mediu social este încă influențată destul de mult de curenții negativi interni și externi, factori care orbesc și dărâmă nemilos sentimentul de responsabilitate morală față de propria gândire și conduită.

Șimleu Silvaniei (Sălaj): Consulat Onorific al Federației Ruse!

În calitate de viitor Consul Onorific al Federației Ruse în România, (cu sediul în „capitala mobilei românești” – Șimleu Silvaniei, jud. Sălaj), am reprezentat Ambasada Rusiei împreună cu o delegație externă în municipiul Dej, respectiv comuna Vad jud. Cluj, cu scopul de a crea relații comerciale și oportunități pentru mediul economic zonal, în domeniul producției, cât și al serviciilor. Delegația – formată din: ES Ambasador Andrei Grinkevich (Ambasada Republicii Belarus), Ministru Plenipotențiar Raymond Brown (Ambasada Republicii Federale Nigerie), Ministru-Consilier Rudolf Opatril (Ambasada Republicii Cehia), Consul Gabriel Lavrincic (Ambasada Federației Ruse), Barbu Mihăescu (reprezentant Camera de Comerț Elveția – România), Gabriela Mihaela Voicilă (secretar de stat Ministerul

pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat) și directorul general al Grupului Avangarde, Adriana Radu. Întâlnirea, organizată în cadrul Programului International Romanian Investment Zoom care își propune să stimuleze, cu implicarea autorităților locale și a ambasadelor, dezvoltarea relațiilor comerciale dintre companii românești și firme străine.

Prin prisma profesională, sunt zilnic în contact cu piața rusă și ex-URSS, fac afaceri cu rușii de 26 de ani. Sunt un bun cunoscător al realităților economice, sociale și politice din Rusia, respectiv tot spațiul ex-sovietic, unde dețin un portofoliu larg de relații și un capital enorm de simpatie, pe care le cultiv în interesul economic și național al României.

Propășirea relațiilor economice dintre România și Rusia, prin dezvoltarea exporturilor românești pot genera o adevărată și reală

expansiune economică românească pe plan extern.

Dacă dorim o relansare economică românească de succes trebuie neapărat să ținem cont și de piața rusă, respectiv ex-URSS. Federația Rusă dorește relații comerciale reciproc avantajoase cu România, piața rusă are nevoie de produse românești: mobilă, textile, încălțăminte, produse alimentare, legume, fructe, vinuri, medicamente, mecanică, utilaje românești și multe alte mărfuri pe care românii știu să le producă la un nivel de calitate excepțional.

În Rusia, eticheta „Fabricat în România” reprezintă o carte de vizită serioasă care garantează calitatea. Nu uităm și turismul, România poate fi din nou destinația principală a turiștilor ruși pt că este o țară deosebit de frumoasă, cu mare, delta, munte ape termale speciale, saline, oameni primitivi și multă isto-

rie. Rusia este deschisă în ceea ce privește cooperarea în domeniul învățământului, sportiv, cultural, tehnic și științific.

Suștinem și invităm la Moscova, pe toți producătorii români, care vor să facă export în Rusia. România a fost pentru piața rusă, un partener economic serios, încă de pe vremea URSS. Rusia este cea mai întinsă țară din lume, având suprafață cât planeta Pluto. Ca mărime Rusia este de două ori cât SUA, de patru ori cât UE, de 48 de ori cât Germania și de 128 de ori cât Anglia. Indiferent în ce direcție învârtim globul pământesc ne lovim de Rusia care este singurul stat din lume înconjurat de 12 mari, având hotar cu 16 țări. Rusia și America sunt despărțite doar de patru kilometri.

Suprafața Siberiei reprezintă nouă la sută din uscatul Terrei. România trebuie să ia exemplul altor țări importante din Uniunea

Europeană și din lume, inclusiv SUA, care în pofida „așa ziselor sancțiuni” fac tot posibilul să își mențină și chiar să dezvolte relațiile comerciale cu Rusia.

În anul 2018, am constatat cu satisfacție o recuperare aproape completă a volumului schimburilor comerciale dintre Rusia și România, la nivelul din ajunul crizei din 2014 (aproape cinci miliarde de dolari). Suntem convinși că, parteneriatul și cooperarea comercială și economică dintre țările noastre au un potențial uriaș, dar din păcate neutilizat.

Gabriel Antoniu Lavrincic, Consul Onorific al Federației Ruse în România

„Chipul” nostru prin zidul altora...

Cezar Adonis
Mihalache

Măcar de a fi fost vorba de „chipul” nostru în Istorie, fie el și plămădit din resturi de mortar prin măturile zidite alte altora... Dar nu... Este vorba, pur și simplu, de o bucată de beton ce nu ne aparține dar pe care, demagogic, demonstrativ, din lipsă de idei sau pentru că, poate, mai ies ceva „arginiți” la achiziție și transport, o plantăm în „contemporaneitatea” noastră tot mai neistorică... Căci, toți cei ce au făcut Istoria, aia „contemporană” cu aceea din care ne luăm noi acum porția de zid (!) au rămas acolo, cuprinși în jertfa faptelor ori în tăcerea anonimului de a nu mai fi putut înțelege lumea „de după”, de a nu se mai fi regăsit și încadrat între „normele” ei...

Avem atâtea ziduri care stau să cadă... Unele s-au și năruit... Și pe care doar timpul le mai antamează ca frânturi de „suveniruri”, dar nu al unor fapte istorice, al unor clipe astrale, ci pentru a le devora... Căci mai bine să le macine vremea decât să le vedem dezintegrate de vremurile de azi, ale nepăsării, ale abandonului, ale dez-

teresului... Ale lipsei de repere când identitățile sunt (încă) lângă noi, dar noi le căutăm, le acceptăm, le licităm chiar, pe ale altora...

De ce să aduci o bucată din Zidul Berlinului la București?... Dar, mai ales, de ce să o expui în curtea Academiei Române?... De ce să mai pui o ruină, ba

străzii... Dar de ce să vi cu ea la Academia Română?... Doar pentru a completa „narațiunea” unor sofști care încurcă planurile de raportare?!...

Casa lui Marin Preda se desprinde, bucată cu bucată, de apartinerea pământului pe care simte că

mesajul maestrului... Nu am privit nici pietrele în tăcerea lor, nici lemnele în vibrațiile lor astrale, de legături între noi și cer, nici Păsările ce de mult nu își mai iau zborul... „Moara lui Assan” se prăbușește... Își trăiește ultimele clipe ca bucăți de „relicve” ce ar mai putea fi salvate prin muzee,

tigii o bucată mângălită din dovedirile și izbucnirile astrale ale altora...

Și poate că „narațiunea” din jurul unei bucăți de zid berlinez s-ar fi dovedit o poveste frumoasă și în preajma Academiei Române... Dacă locul ar fi fost suficient de consemnat prin vestigiile a ceea ce se desprinde din istoria noastră, a ceea ce se risipește, se disipă în pământul nepăsării...

Consemnăm dară cei 30 de ani de la căderea Zidului Berlinului... Dar ce facem cu toate cele trei decenii de la, nu căderea, ci înălțarea libertății noastre?... Flăcările Eroilor noștri se sting pentru că nu am plătit gazul... Troițele sunt furate sau se descompun din nepăsare... Or, nu ar trebui ca înainte de toate, nu să le aducem în curtea Academiei Române, căci nu merită încă o asemenea onoare, ci să ducem Academia să vadă cum „narațiunea” lui 1989, „al nostru”, se prăbușește sub povara imposturii, nepăsării, desconsiderării?!...

încă a altora!, în sufletul oricum descarnat de simboluri al Bucureștiului?...

Sigur, dacă tot au cumpărat „relicva”, puteau măcar să ducă într-un parc... Să-i facă un pedestal și să o lase acolo, ca manifest al revoluției

nu o mai merita a onora în fața desconsiderării propriilor cetățeni... Bârnelor casei lui Brâncuși se desprind și ele din povestea pe care au scris-o, murind încă o dată, nu cu pădurea din care au venit, rasă la rândul de ani buni, ci dimpreună cu

măcar așa să-i supraviețuiască sufletul... „Zidurile” noastre risipite, alungate, de pe lângă cetățile dacice ajung în curțile unor localnici... Dar noi nu pe acelea le salvăm... Noi aducem în casa propriilor noastre ves-

„Tăcerea mieilor”, tăcere românilor...

Ion
Măldărescu

România se află în vremuri de cumplită bejanie, România nu-și mai aparține, românii și-au abandonat libertatea și demnitatea. Românii așteaptă în țarc precum mieii care țipă înainte de a fi uciși... și nu ies din țarc pentru a se salva, chiar dacă acesta este deschis. Adevărurile ne cutremură iar comportamentul românilor seamănă cumplit de tare cu „Tăcerea mieilor” de dinaintea masacrului. Mergi pe stradă și privind în jur vezi firme care nu au nimic comun cu limba română. Leul românesc a ajuns o biată pisicuță jerpelită pe care o calcă în picioare nu doar străinii, ci chiar cel care are menirea – prin lege – să se îngrijească de „sănătatea” sa – matusele și pe viață guvernator al B.N.R. Valorile naționale sunt „periate” și cenzurate de către un așa-zis institut alogen care recondamnă marile personalități ale Neamului Românesc, chiar dacă prevederile actului fundamental al Țării interzice cenzura. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării – condus tot de un alogen – se scobește între dinții cariați și acționează după porunci și interese. Întreb

din nou, nedumerit: au plecat sau au murit toți românii din România de ajuns așa greu în structurile de conducere? Fățarnicia și slugărnicia netrebnicilor cocoțați la pupitrele de comandă ale Nației – în mare măsură la fel de români precum cei de pe vremea Anei Pauker – urcă în slăvi atribuind merite nemeritate unor paraziți sociali cu „rang înalt” și ifose de faraoni.

Televiziunea Națională anunța zilele trecute: „Eveniment istoric. TVR. va transmite «Întoarcerea acasă» a Reginei-mamă Elena a României. Host broadcaster al evenimentului, TVR asigură producția TV a ceremoniilor funerare și pune la dispoziție semnal TV tuturor instituțiilor media interesate”. Și a umplut ecranele cu osanale și comentarii lustruitoare de pantofi „regali”, condiții în care o aducere aminte a cronologiei regale postdecembriste este se impune sine die:

Pe banii de la bugetul statului, adică ai contribuabilului român, în februarie 2003 au fost aduse și reînchinate – cu onoruri militare și de stat – resturile regelui-playboy Carol al II-lea și ale alogenei sale „Elena”. În august 2016 „Alți bani (tot ai românilor), altă distracție!” Anne Antoinette Françoise Charlotte Zita Marguerite de Bourbon-Parma înzoronată post-mortem cu ti-

tlul „regină” (n-a fost niciodată regină fiindcă s-a căsătorit cu Mihai-Viteză abia după ce acesta abdicase) a fost înmormântată la Curtea de Argeș.

În pas alergător și tot pe banii românilor, s-a înălțat „catedrala-țintirim regal” denumită pompos Noua Catedrală Arhiepiscopală și Regală, iar în decembrie 2017 a fost adus – tot pe banii românilor – trădătorul de țară de la 23 august 1944 păstrat la congelare până după prima fază a finalizării cavoului. Cu fast și tâmbălău cum nu s-a mai văzut în țara asta, sicriul – în care norodul cască-gură n-a văzut ce sau cine era -, acoperit cu o zdreanță străină de neam s-a plimbat cu gardă militară prin tot Bucureștiul, apoi a fost transportat cu „trenul regal” la Curtea de Argeș unde răposatul a fost depus (fără accesul publicului) în cripta destinată.

În ideea „reîntregirii familiei” și pentru că toate merg ca pe roate în România anulului 2019, cineva s-a gândit să aducă în același țintirim și pe ex-regina-mamă a lui Mihai-Viteză – divorțata Elena – care a fost la fel de româncă precum toți cei din țintirimul cu pricina. Că ex-regina-mamă Elena a fost readusă în România de Ion Antonescu, se cunoaște, că ex-regina-mamă Elena nu i-a iubit pe români, o

știu bine toți istoricii, că tot ea a fost cea care l-a asmuțit pe Mihai împotriva Conducătorului Statului, iar se știe. Cu siguranță, se mai știe și că ex-reginei-mamă Elena i-a păsat de România și de români cum îi pasă lui Trump de șapca lui Klaus. Că Mareșalul Ion Antonescu a dat pașapoarte în alb evreilor scăpați din Transilvania ocupată de unguri, se știe, că același Antonescu a permis plecarea evreilor în Palestina (vezi cazul vasului Struma scufundat de ruși), se știe, că același Ion Antonescu a păstrat o strănsă legătură cu „cel mai mare evreu din Europa” – cum a fost numit șeful comunității evreiești din perioada celui de-Al Doilea Război Mondial -, se știe, că la București, pe timpul regimului antonescian a funcționat Teatrul evreiesc „Barașeum” (singurul din Europa), iar se știe. Toate acestea se regăsesc în documentele vremii.

Că evreul Teșu Solomovici a afirmat: „Niciun tren românesc n-a plecat vreodată cu evrei la Auschwitz! Din România, niciun evreu n-a pierit la Auschwitz!” se știe. Și tot el a mai spus: „[...] dacă eu trăiesc, eu trăiesc pentru că la 13 octombrie 1942, Antonescu s-a împotrivit și a anulat ordinul ca toți evreii să fie predați naziștilor pentru deportarea către Auschwitz. Și Antonescu

a spus nu ! spre turbarea naziștilor, care n-au avut ce să facă. Din acel moment, orice deportare a încetat”, și asta se știe.

Nu se prea știe însă pentru ce mare contribuție a primit ex-regina-mamă Elena titlul de „dreaptă între popoare”. Nu s-a scris nimic în documentele vremii. Ce neglijență !, dar, vorba românilor „după război, mulți viteji se arată!”. Ba mai mult, un comentator slugarnic afirma deunăzi despre alogena Elena că ar fi fost regina zâmbitoare. Priviți vă rog, fotografiile acesteia Elene și dacă veți găsi vreuna cu ea zâmbind, vă rog să i-o trimiteți personajului în cauză. Urgent!

Atunci, la ce bun atâtea tevatură „regală”? Nu-i destul de aglomerat balamucul din colonia corporatistă republicană cu „Casă regală” și sub ocupație militară străină? Ba chiar cu mai multe case de-astea... ca să nu facem discriminare. Poporul român nu-i astăzi decât o copie a animăluțelor din „Tăcerea mieilor”, iar militarii Regimentului de gardă din Armata Română, au ajuns purtători de sicrie ale unor răposăți care n-au avut nimic de-a face cu haina militară.